

жения. Пласментът на леката индустрия също е затруднен. Дори основният по това време търговски партньор – СССР, отказва да закупи някои залежали стоки като пулпове, считайки ги за ненужен лукс. По подобен начин се оценяват и предлаганите от българската страна висококачествени тютюни¹⁴.

Ето защо, критикувайки проектите за топлофициране на столицата (с аргумента: „*Вие постройте първо жилища в София, а после мислете за отоплението им*“), двегодишния план 1947-1948 г. (като несъответстващ на нашите икономически и финансови възможности и затова приличащ на „*приказки от 1001 нощ*“), опозицията не отрича по принцип индустриализирането на страната. Тя признава (най-вече БРСДП(о) и експертите от Българското икономическо дружество) стопанската необходимост от повечето промишлени отрасли, които БРП(к) предлага да се организират в близко бъдеще – енергетиката, въглищната, химическата индустрия (преди всичко производството на торове), защото те ще подобрят живота на хората, ще съдействат за индустриалното развитие и за модернизирание на селското стопанство¹⁵.

Така и при определяне на стопанските приоритети опозицията се колебае между статуквото – земеделието и леката индустрия – и промяната – енергетиката, химическата промишленост, дори металургията. Още повече че проучванията на повечето предлагани заводи в новите отрасли са започнати още преди 9 септември 1944 г. от тогавашните държавни органи с оглед неблагоприятната международна конюнктура, която продължава да се отразява отрицателно върху стопанското развитие и след войната. Опозицията обаче настоява, за да не се повторят грешките от миналото, индустрията да бъде хармонично обвързана със селското стопанство и с външния пазар. Само така индустрията няма да бъде паразитна и ще достигне висококонкурентно ниво. Поради това опозицията все пак изразява предпочитание към развитието на отраслите на хранително-вкусовата и леката промишленост. Но както се посочи, подобни виждания не отчитат коренно променените за България условия за участие в между-